

LBRIS

We know
books

A Conspiracy in Belgravia

Sherry Thomas

Copyright © 2017 by Sherry Thomas

Toate drepturile rezervate

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera

tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19

e-mail: contact@litera.ro

www.litera.ro

Iubire sub acoperire

Sherry Thomas

Copyright © 2022 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Laura Runcanu

Corector: Raluca Chiriac

Copertă: Mariana Manolache

Tehnoredactare și prepress: Laura Carîp

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
THOMAS, SHERRY

Iubire sub acoperire / Sherry Thomas

trad. din limba engleză: Anamaria Halalai . -

București: Litera, 2022

ISBN 978-606-33-8567-4

I. Halalai, Anamaria (trad.)

821.111

SHERRY THOMAS

Iubire sub acoperire

Traducere din limba engleză

Anamaria Halalai

LITERA

București

Prolog

„Slavă Domnului pentru o crimă atât de evidentă“.

Inspectorul Treadles nu a rostit acele cuvinte cu voce tare, fiindcă ar fi fost lipsit de respect față de persoana decedată. Dar cu siguranță că avusese acest gând în timp ce se îndrepta, cu sergentul MacDonald după el, spre casa în care fusese găsit cadavrul.

Față de neregulile epuizante găsite în cazul Sackville, o crimă obișnuită ar fi fost liniștitoare și tonică. Aștepta cu nerăbdare să adune indicii. Aștepta cu nerăbdare să interogheze martorii. Aștepta cu nerăbdare să întocmească un raport care să servească drept dovadă Coroanei.

Aștepta cu nerăbdare să se ocupe singur de fiecare aspect al muncii sale, fără a fi nevoit să apeleze la altcineva pentru ajutor.

Cartierul nu era interesant, străzile erau banale, iar despre case nu se putea spune nimic, atât erau de insipide. Inspectorului Treadles începea să îi placă tot mai mult acest caz, chiar dacă o voce îi șoptea în străfundul minții sale că doar la asta se pricepea: la lucruri absolut obișnuite. La cazurile care nu necesitau decât o muncă plictisitoare și dificilă.

A respins cu încrâncenare gândurile, care erau potrivite mai degrabă pentru nopțile când nu putea să adoarmă. În momentul de față, timpul și mintea lui se concentraseră pe activitatea Departamentului de Investigații Criminale. Și avea să le arate superiorilor săi că, indiferent dacă Sherlock Holmes exista sau nu, el era un bărbat capabil și eficient, calități care erau atuuri pentru orice polițist.

– Acesta este locul, acolo în față, a spus sergentul MacDonald.

Se aflau pe o stradă care s-ar fi putut găsi oriunde în suburbiile care înconjurau Londra: macadam pe carosabil, clădiri de cărămidă maro, cu două și trei etaje, un chioșc de ziare la un capăt și o cârciumă la celălalt. Un jandarm fusese poziționat la locul crimei, în

fața ușii. Pe măsură ce se apropiau, perdelele fluturau la casele din apropiere.

O birjă a trecut pe lângă el și s-a oprit, iar din ea a coborât un bărbat.

– Acesta este...? a murmurat sergentul MacDonald.

El era. Lordul Ingram, prietenul apropiat al inspectorului Treadles – un pic mai puțin apropiat în aceste zile, probabil, având în vedere asocierea sa cu „Sherlock Holmes”.

Lordul Ingram era lângă birjă și ajuta o doamnă să coboare. Nu, nu o doamnă, ci o femeie decăzută, una care nu părea absolut deloc timidă nici cu privire la trecutul, nici la prezentul ei.

L-au văzut pe Treadles, au schimbat o privire între ei și au venit spre el.

– Domnule inspector, domnule sergent, ce întâlnire neașteptată, a spus lordul Ingram. Sunt ceva probleme pe aici?

Treadles a observat că prietenul său era mai puțin deschis decât de obicei atunci când l-a salutat. Să fi citit tensiunea din fălcile încleștate ale lui Treadles și să fi dedus stinghereala sa din pricina prezenței domnișoarei Charlotte Holmes? Era firesc ca, în calitate de prieten al amândurora, să fie stingher. Dar Treadles nu se putea abține să nu se simtă lezat, știind în adâncul sufletului că lordul Ingram ar fi ales-o pe domnișoara Holmes în locul lui în orice moment.

– Mă tem că nu am voie să discut chestiuni legate de munca de polițist, a spus el, urându-și rigiditatea din voce.

Un bărbat înalt, cu fața roșie, a ieșit din casă.

– Ah, inspectore Treadles, a spus el cu o voce sonoră. Ați ajuns. Cadavrul este înăuntru și nu arată deloc bine.

– Nu vă rețin de la treabă, a zis lordul Ingram și a dat din cap. Domnule inspector, domnule sergent, o zi bună!

El și domnișoara Holmes s-au întors la trăsură și au plecat. Inspectorul Treadles s-a uitat după ei. Habar nu avea cum de aflaseră de crimă, când el însuși fusese informat cu mai puțin de o oră în urmă, dar avea o presimțire că implicarea lor în această chestiune era abia la început.

Iar presimțirea nu i-a plăcut defel.

Capitolul 1

Duminică

Cu șase zile înainte...

Aceasta este o relatare despre un om remarcabil, numit Sherlock Holmes.

Nu, nu, introducerea e prea banală. Domnișoara Olivia Holmes a tăiat rândul cu o linie.

Permiteți-mi să vă spun o poveste despre suferință și răzbunare.

Mai bine, poate. Cel puțin un pic mai interesantă.

Povestea noastră începe cu zeci de ani în urmă, într-un paroxism de violență și trădare. Lăsați-vă mintea să facă un salt peste frea-mătul oceanului Atlantic, în imensitatea Lumii Noi. Treceți pe lângă orașele de pe coasta de est a continentului, pe lângă fermele și gospodăriile din regiunile sale centrale, care sunt mai blânde. Acum ați ajuns la marginea frontierei. Tărâmul care se deschide înainte este aspru; supraviețuirea incertă. Dar ați mers prea departe. Nu aveți de ales decât să continuați.

Livia și-a lovit buza de jos cu capătul stiloului. Acesta era un început destul de bun, după părerea ei. Cadrul era clar. Propozițiile erau puternice. Iar când a citit totul cu voce tare – așa cum ar trebui citite toate poveștile bune – a detectat o cadență plăcută a silabelor.

Era oare posibil să reușească să compună o poveste captivantă inspirată de isprăvile surorii sale, Charlotte?

Cu o zi înainte, Charlotte o asigurase că era pe deplin demnă de această sarcină. Livia nu reușise să pună pleoapă peste pleoapă.

În timp ce privea tavanul întunecat, povestea îi apăruse în crâmpoșe: o oază plină de iarbă, înconjurată de munți, într-un peisaj arid și ostil, un convoi de căruțe încărcat cu familii obosite, dar pline de speranță, care se îndreptau spre California, un masacru ce fierbea în inimile miliției din Utah, ai cărei reprezentanți se temeau de persecuții și îi detestau pe străini.

Dacă reușea să dea naștere poveștii, aceasta ar fi putut foarte bine să ajungă într-o publicație respectată și citită la scară largă. Cât de îmbucurător ar fi ca, din colțul ei neglijat în orice salon din înalta societate, să-i audă discutând despre narațiunea ei cu admirație uimită pe acei oaspeți care nu o băgaseră niciodată în seamă.

Livia și-a imaginat satisfacția caldă pe care o va simți, un sentiment de bunăstare confortabil și durabil.

A mușcat dintr-o bucată de bacon și a consultat broșura de călătorie pe care o împrumutase de la biblioteca ambulantă. Era absolut necesar să facă o descriere corectă a statului Utah. Inexactitățile venite din partea cronicarului lui Sherlock Holmes ar fi putut afecta părerea cititorilor despre marele detectiv, iar ea nu trebuia să lase să se întâmple asta.

Problema era că nici ea nu putea să zugrăvească un tablou prea complet, deoarece nici măcar broșura nu oferea decât informații fragmentate. Va fi nevoită să fie imprecisă în ceea ce privește locul exact în care avea să se petreacă acțiunea, improvizând cumva unul sau două paragrafe descriptive, și apoi să se concentreze asupra faptelor personajelor sale.

Doar că nu știa încă cine ar trebui să fie acele personaje. Victima va fi o fată – asta era clar. Dar cum rămâne cu posibilul răzbunător care va apărea zeci de ani mai târziu pentru a-i pedepsi pe vinovați? Ar fi cea persoană o femeie sau un bărbat? Și acei vinovați, cine erau ei?

Potrivit domnului Mark Twain, a cărui relatare a masacrului de la Mountain Meadows i-a dat prima dată ideea unei povești de răzbunare, nouă bărbați fuseseră acuzați ulterior, dar numai unul judecat în fața unei instanțe. Cei care scăpaseră de justiție, desigur, fuseseră ținte bune pentru un răzbunător vigilent. Însă opt ținte ar fi fost prea multe – două sau trei i se părea mai rezonabil.

Asta însemna că trebuia să reducă și amploarea masacrului pentru a ține cont de numărul mai mic de ucigași? Sau ar fi fost în

regulă să spună că mai mulți dintre ei fuseseră pedepsiți în mod legal? Conform documentelor, doar copiii mai mici de șapte ani fuseseră cruțați și luați în primire de familiile din apropiere. Dacă răzbunătorul ei ar fi fost unul dintre acei copii, acest lucru ar fi complicat și mai mult povestea. Era oare posibil ca un copil mai mare, poate un adolescent, să se fi târât în timpul nopții și să fi scăpat?

Livia și-a frecat tâmplile. Acum își amintea de ce nu trecea niciodată mai departe de câteva pagini când scria o poveste: erau prea multe decizii de luat. Adesea își dorea ca viața ei să nu fie atât de limitată, să poată face mai multe alegeri pe cont propriu. Dar, uitându-se la foaia de hârtie din fața ei, încă în mare parte goală, și-a amintit că nu era deloc așa. Charlotte era cea care voia să-și ia propriile decizii. Ea, Livia, voia doar ca lumea să îi fie servită pe un platou, tăiată la dimensiunea unei mușcături și asezonată exact după placul ei.

O menajeră a intrat în salonul de mic dejun. Livia și-a închis carnetul cu zgomot. Dar menajera nu a făcut decât să lase pe masă o copie intactă a ziarului și să plece în tăcere.

Livia a înjurat în sinea ei. De ce era mereu atât de temătoare? De ce nu putea fi calmă și maiestuoasă?

A întins mâna după ziar. Mai exact, după micile anunțuri de la sfârșitul ziarului. Îi plăceau mai ales cele codificate, mesaje secrete între iubiți care nu îndrăzneau să comunice deschis.

Codurile pe care le foloseau tindeau să fie simple înlocuiri de litere, adesea nu mai complicate decât mutarea întregului alfabet peste o literă. Unii aspirau la un pic de sofisticare. De exemplu, o serie de anunțuri care începuseră cu câteva zile în urmă mai făcuseră un pas în plus, transformând literele deja înlocuite cu numere, în funcție de locul pe care îl ocupau în alfabet.

Acestea fuseseră niște mesaje destul de dureroase din partea unui iubit părăsit, care încerca descurajat, dar în același timp încăpățânat, să obțină un răspuns de la iubita lui necredincioasă.

Sau cel puțin așa interpretase Livia mesajele. Ea nu credea că expeditorul va primi răspunsul sperat, dar nu se putea abține să nu verifice în fiecare dimineață dacă transmisiunile neîmpărtășite erau încă în desfășurare.

Era cât pe ce să nu observe pseudonimul surorii sale. Dar ceva o făcuse să se uite înapoi la coloanele pe care le sărise.

În luna iunie a acestui an, moartea onorabilului Harrington Sackville l-a adus în atenție pe un anume domn Sherlock Holmes, autointitulat consultant al Poliției Metropolitane. De atunci, domnul Holmes și-a pus serviciile la dispoziția publicului. Ceea ce duce la întrebarea cea mai rezonabilă: ce a făcut mai exact pentru omul de pe stradă sau, dacă e să spunem așa, pentru doamna din salon?

Un domn, domnul S..., a declarat că domnul Holmes l-a ajutat să descifreze indiciile primite de la iubita sa, cu privire la cadoul de ziua ei. O doamnă, doamna O..., a susținut că domnul Holmes i-a găsit inelul pierdut. Un trio de surori în vârstă a declarat că el le-a liniștit cu privire la zgomotele misterioase care se auzeau din pod și care nu proveneau de la spirite ce comunicau prin codul Morse, ci de la insecte care sapă în lemn și care își văd de rutina lor zilnică.

Când a fost întrebat despre caracterul preponderent domestic al consultațiilor private ale domnului Holmes, un polițist de la Scotland Yard a răspuns: „Modul în care Sherlock Holmes alege să își petreacă timpul nu este treaba Poliției Metropolitane“. Același polițist a refuzat să comenteze dacă Scotland Yard va solicita asistența domnului Holmes în viitor. A declarat însă că sfatul său nu este necesar în nici unul dintre cazurile aflate pe rol.

După o apariție incitantă pe scenă, marea promisiune reprezentată de Sherlock Holmes s-a estompat deja în descoperirea monotonă a unor curiozități casnice? A unor crime furtunoase la adresa ciclului de viață al carilor de lemn?

Doar timpul ne va spune.

*

– Oh, ce aiureli! a exclamat Penelope Redmayne, când a terminat de citit cu voce tare articolul din ziar.

– Sunt de acord, a spus mătușa ei, doamna John Watson, stăpâna casei.

Au privit amândouă spre cea de-a treia ocupantă a mesei, o tânără de vreo douăzeci și ceva de ani. Purta o rochie de zi de culoare roz-închis, cu un guler cu volane din dantelă albă, ajurată și apretată, care îi pune perfect în valoare buclele blonde strălucitoare, ochii mari și albaștri și buzele generoase. Aceași dantelă, în trei

rânduri, îi cădea și de la manșete, ale căror margini se atingeau ușor de fața de masă în timp ce fata întindea un strat de unt pe o brioadă proaspăt coaptă.

O făcea cu mare concentrare. Domnișoara Charlotte Holmes, realizase doamna Watson încă de la început, își lua mâncarea în serios. De fapt, având în vedere forma ei plăcută și plinuță, dar și sugestia unei a doua bărbii – trăsăturile ei erau frumoase, dar fața ei nu ar fi fost niciodată lăudată pentru structura osoasă – s-ar fi putut presupune cu ușurință că domnișoara Holmes nu se gândea la nimic altceva decât la mâncarea ei.

Domnișoara Holmes a luat o îmbucătură din brioadă, cu o expresie intensă de plăcere. Dar când a vorbit, vocea ei a fost rece și măsurată.

– Mi-a plăcut articolul. Sincronizarea este bună – nu va fi nevoie să cheltuim pe publicitate în această perioadă de două săptămâni. Și, sinceră să fiu, imboldul scriitorului nu este mai puțin avantajos pentru interesele noastre. Curiozitățile casnice sunt coloana vertebrală a întreprinderii noastre. Probabil că există un număr de bărbați pe stradă – și de doamne în salon – care au decis să nu-l consulte pe Sherlock Holmes pentru că îl cunosc în principal ca pe cineva care consiliază Scotland Yard în cazul crimelor. Acum, după ce au înțeles că Holmes este fericit să ajute în cazul ciudățeniilor domestice, este cu atât mai probabil să-i ceară ajutorul.

S-a uitat în jos la brioadă, ca și cum s-ar fi gândit dacă să o acopere cu și mai mult unt. Doamnei Watson i-a venit în minte termenul de *număr maxim tolerabil de bărbii*. Prima dată se ivise când se așezaseră împreună la masă, fiind punctul de referință necesar pentru a constata dacă domnișoara Holmes mânca așa cum dorea sau ceda în fața necesității lamentabile de a-și stăpâni apetitul.

Cu un regret vizibil, domnișoara Holmes a lăsat jos cuțitul pentru unt.

– În plus, am o părere foarte bună despre descoperirea curiozităților familiale. Sunt bine remunerate și nu pun pe nimeni în pericol.

– Chiar că da! a comentat Penelope veselă.

– Tot nu-mi place tonul răutăcios al articolului, și-a apăsât doamna Watson buzele.

– Atunci, ar trebui să te bucuri că scriitorul nu știe care este sexul real al lui Sherlock Holmes, mătușă Jo, a bătut Penelope cu degetul în foaia ofensatoare. În mod clar, vrea să sugereze că

geniul lui Sherlock Holmes a fost secătuit de problemele cotidiene ale londonezilor. Imaginați-vă dacă ar afla că Sherlock Holmes nu este decât o femeie care se ocupă cu liniștirea văduvelor bătrâne. Dumnezeule, l-ar anula cu totul pe sus-numitul geniu.

Domnișoara Holmes a luat o mică mușcătură din brioușa ei. La o altă femeie tânără acest gest ar putea fi interpretat drept un comportament delicat, dar doamna Watson bănuia că domnișoara Holmes încerca doar să prelungească plăcerea unei singure brioușe, din moment ce nu se va mai răsfața cu încă una.

– Nu suntem în nici un pericol în acest sens, a spus ea. Chiar dacă așa sta în mijlocul lui Trafalgar Square și așa rezolva problemele pe loc, va exista un segment important al populației care va crede că mi se furnizează răspunsuri prin mijloace secrete. Și de către bărbați, desigur.

– Dar nu-ți dorești să ți se recunoască meritele pentru realizările tale? a întrebat Penelope.

Domnișoara Holmes mai luă încă o mușcătură mică din brioușa ei.

– Am vrut doar să-mi folosesc abilitățile – și să fiu remunerată respectabil pentru munca mea.

Calmul ei ar fi putut fi interpretat drept o maturitate laudabilă, pentru cineva ale cărui circumstanțe se schimbaseră mult în ultima vreme. Dar domnișoara Holmes nu era nici ea predispusă la genul de emoții care se manifestă în mod neașteptat, pe care cei mai mulți oameni fie le considerau de la sine înțelese, fie le reprimau din obișnuință.

De fapt, uneori, doamna Watson avea impresia că domnișoara Holmes examina o situație tot așa cum o croitoreasă ar fi luat măsura un client, iar apoi arunca un ochi peste un catalog de răspunsuri, la fel cum croitoreasa ar fi examinat sulurile de mătase și de catifea.

Nu era vorba atât de mult despre calcul, cât despre... Cea mai apropiată analogie la care se putea gândi doamna Watson era aceea a unui străin care nu învățase engleza decât la o vârstă înaintată. Prin perseverență și multă practică, străinul ajunsese să stăpânească destul de bine sintaxa, gramatica și vocabularul acestei amestecături de limbă. Dar o conversație ar fi fost întotdeauna o încercare dificilă, cu toate expresiile și ciudățeniile de utilizare care abia așteptau să îl prindă în ambuscadă pe vorbitorul venetic.

– Domnișoară Holmes, a spus Penelope, aplecându-se înainte cu nerăbdare, având în vedere că urmează să aveți mai mulți clienți, ați fi dispusă să-mi folosiți serviciile în vara aceasta? Aș fi încântată să le arăt oamenilor drumul până în salonul de pe Upper Baker Street și să aduc tava cu ceai. Nici eu nu disprețuiesc deloc misterele domestice și ciudățeniile cotidiene.

Doamna Watson a tras aer în piept. Și-ar fi dorit ca Penelope să o fi întrebat mai întâi pe ea înainte de a-i adresa întrebarea direct domnișoarei Holmes. Dar, mai ales, afacerea lui Sherlock Holmes nu o constituiau doar misterele domestice și ciudățeniile cotidiene: cazul recent al doamnei Marbleton, de exemplu: era suficient să spunem că nu implica bătrâne derutate de zgomotele din pod.

– Și, bineînțeles, adevărata mea ambiție este să o joc pe sora lui Sherlock Holmes, a continuat Penelope. Chiar dacă nu am apărut pe scenă în mod profesionist, mătușa mea poate depune mărturie că am regizat pentru ea spectacole în camera copiilor și că am fost o Julieta convingătoare. Și o Lady Macbeth și mai bună.

Domnișoara Holmes a aruncat o privire în direcția doamnei Watson.

– Doamna Watson se ocupă de repartizarea sarcinilor. Sunt sigură că vă va anunța dacă vom avea nevoie de o asistentă pe Upper Baker Street.

– Aha, mi-ai ghicit planul. Speram să evit restricțiile mătușii. Penelope i-a zâmbit obraznic doamnei Watson. Dar acum văd că trebuie să dărâm un munte cu un singur polonic de supă. E un lucru bun că am un temperament făcut pentru sarcini herculeene. Fără să mai aștepte ca doamna Watson să răspundă, s-a ridicat. Mai bine m-aș duce să mă schimb în rochia de plimbare. Va trebui să ne grăbim dacă vrem să ne facem exercițiile zilnice înainte să plouă din nou.

Rămasă singură la masă, domnișoara Holmes a continuat să ciugulească în timp ce doamna Watson își sorbea ceașca de ceai. Se simțea neliniștită. În această dimineață sosise o notă de la lordul Ingram, care o anunța că domnișoara Holmes descoperise încercările de înșelăciune – și anume că doamna Watson nu dăduse întâmplător peste o domnișoară Holmes exilată, ci fusese însărcinată de lordul Ingram să o ajute pe această tânără femeie aflată în nevoie.